

Auringon aamussa paloivat Auringon liekit. Auringon kirkkaus levisi kaikkialle ja herätti maailman eloon. Kasvit kohottivat itsensä kohti valoa, eläimet astuivat maan pinnalle ja alkoivat elää täyttä elämää; ja kaiken alkulähde, Aurinko, oli myös nuori ja kasvoi kasvamistaan. Kaikki oli hyvässä järjestyksessä. Elämä kasvoi ja kehittyi maailmassa ja Auringossa, joka oli aloittanut kaiken. Myöhemmin sitä voitaisiin syyttää historian tapahtumista, maailman olemuksesta sellaisena kuin se oli ja kaikesta pahasta, jota se ei ollut saanut aikaan. Aurinko valaisi ja lämmitti maailmaa, ja maailma vastasi. Se antoi Äiti Auringolle vastalahjan, kovakuorisen esineen, jota eivät liekit voineet läpäistä, ei kivi murskata eikä aika kuluttaa. Kivi oli Maasta, sen sisältä, ja se kulkeutui Äiti Auringon lämpimille käsivarsille. Äiti Aurinko talletti esineen taskuunsa, sillä sen aika ei ollut vielä kuoriutua. Kului mittaamaton määrä aikaa. Äiti Aurinko hymysi taivaalla, kunnes lopulta väsyi. Äiti Aurinko oli katsellut maailmaa sen alusta saakka ja hoivannut sitä kuin lastaan. Maailma kukoisti: eläimistö oli rikas, kansat moninaiset, kasvusto rehevää, ja siellä täällä mannerta halkoivat leveät, vuolaat joet ja rei'ittivät syvät, kirkasvetiset järvet. Sateet kastelivat Maata ja antoivat sille voimaa ruokkia itse itseään ja lapsiaan. Kaikki olivat sopusoinnussa keskenään. Maa oli nyt nuoruutensa lopussa. Äiti Aurinko katsoi voivansa levätä hetken hyvillä mielin. Hän meni lepäämään, ja kalpea Kuu kohosi taivaankannelle. Maailma verhoutui hämäärään. Kaikki menivät levolle paitsi Kuu, joka vartioi Maan ja sen lasten unta. Kului taas mittaamaton määrä aikaa, kun maailma nukkui. Mutta kesken unien heräsi osa Maan lapsista, ja he näkivät ensi kertaa tähdet ja hämärän, ja tunsivat ensi kertaa ilman viileyden. He katsoivat, että hämärä oli heitä varten, ja niin aamun koittaessa kaukaisuudessa he painuivat levolle, kun muut nousivat. Näin erottuivat toisistaan hämärän ja valoisan ajan olennot. Kun Äiti Aurinko pitkien uniensa jälkeen palasi taivaankannelle, oli maailman järjestys muuttunut. Joet ja järvet olivat kuihtuneet, metsät oli hakattu, savukiemuroita kohosi kohti taivasta. Yksi kansa Maan lasten joukossa oli kohonnut hallitsemaan kaikkia muita. He olivat monilukuinen, lyhytikäinen mutta voimakas kansa ja käyttivät kaikkia hyväkseen saavuttaakseen oman etunsa. He olivat ihmiset. He joivat joet ja järvet kuiviin. He hakkasivat metsät asuintiloikseen ja suojikseen. He valjastivat tulen rengikseen lämmittääkseen itseään. Ihmiset jakoivat Maan keskenään ja ajattelivat omistavansa sen. He työnsivät syrjään kaikki vanhemmat ja hiljaisemmat Maan lapset, joita olivat haltiat ja peikot. Maan runsauden aika oli ohi, ja lajien määrä väheni. Äiti Aurinko lämmitti silti maailmaa, mutta väsyi nopeammin tullessaan vanhemmaksi, ja päivän pituus lyheni. Kuu ja Aurinko vuorottelivat taivaalla. Ihmisten valta kasvoi suureksi etenkin Itäisellä mantereella. He taistelivat valtakunnista ja Maan herruudesta. Muut pakenivat heidän keskinäisiä kaunojaan. Haltiat vetäytyivät metsiin odottamaan omaa aikaansa ja peikot kallion sisään. Maa kärsi ihmisten vallassa. Ihmiset olivat kadottaneet olemisen onnen. Heillä oli suuri halu omistaa ja hallita, vaikka heidän aikansa oli kovin lyhyt. Kun tilaa ei enää tahtonut riittää, vaativat haltiat saada ääntään kuuluville. He, vakavampi ja pitkäikäisempi kansa, olivat kyllästyneet katselemaan nuorempiansa rettelöintiä. Mutta haltioiden luonto esti heitä liittymästä taisteluun tilasta, sillä he rakastivat Maata ja kaikkia sen lapsia. Eläimille ja kasveille ei ollut annettu ymmärrystä, ja niinpä ne vain kuihtuivat ja pakenivat ihmisten tieltä. Maa itse yritti estää ihmisiä pääsemästä toistensa kimppuun nostamalla vuoristoja ja halkomalla mantereita pienempiin osiin. Tämä hiukan hillitsi ihmisiä. Eri ihmissuvut vieraantuivat toisistaan ja heidän kielensä ja kulttuurinsa erkanivat. Assirin, Itäisen mantereiden pohjoisosan ihmisistä tuli pitkiä ja vaaleita ja voimakkaita; ja Sirianin, Itäisen mantereiden eteläisen osan ihmisistä tuli lyhytkasvuinen, pitkäikäisempi ja villi kansa. Joet ja järvet saivat uutta vettä sateista ja metsät viheriöivät taas. Näihin aikoihin alkoi Äiti Auringon Maalta saama lahja muistuttaa itsestään. Se oli tuo värikäs ja rikkoutumaton kivi. Auringon pinta

oli niin kuuma ja liekehtivä, ettei sen pinnalla ollut mahdollista elää. Mutta tämä kivi halkesi kahtia, ja sen sisältä loikkasivat sisälle Aurinkoon Maan lapsista vanhimmat, Feidlimidin kansa. He olivat valoa ja kultaa ja lämpöä kuten Aurinko, mutta heidän päivänsä olivat määrätyt kuten kaikkien Maan lasten. Maan jatkaessa eloaan Feidlimidin kansa Auringossa alkoi kasvaa. He elivät liekeistä ja lämmöstä. He pukeutuivat Auringon antamiin tulen ja kullan vaatteisiin ja ruokkivat itsensä valolla. Maan lahja toi Aurinkoon elämän. Mutta Maan lasten sydämet alkoivat vetää heitä kohti Maata, pois Auringosta. Feidlimid, Auringon kansan johtaja, aneli Aurinkoa päästämään heidät takaisin. He olivat uinuneet kuorensa sisällä Maan povessa odottaen aikaansa. Heidän oli ollut määrä kulkeutua Äiti Auringon kasvatettaviksi ja hellittäviksi vastalahjaksi siitä lahjasta, jonka Aurinko oli antanut Maalle – valosta ja lämmöstä. Kun maailma oli jälleen saavuttanut tasapainon, olivat he heränneet. Äiti Aurinko oli kovin mielistynyt Feidlimidin kansaan ja olisi tahtonut lukita heidän tiensä Maahan, muttei tohtinut. Feidlimidin rukous kuultiin, ja Auringon painuessa levolle pääsi Auringon kansa Maan pinnalle, josta oli kotoisin. Äiti Aurinko tahtoi kuitenkin, että Feidlimid itse jäisi perhekuntineen hänen luokseen, ja näin tapahtui. Maan pinnalla Auringon kansa otti ihmismäisen muodon. He olivat loistavia, voimakkaita ja kauniita. Jotkut ihmiset pitivät heitä jumalina, jotka olivat laskeutuneet maan päälle. Auringon kansa kohotettiin suureen arvoon ihmisten keskuudessa, ja heistä tehtiin johtajia ja kuninkaita. Monet Sirianin, Eteläisen mantereen, ja Assirin, Pohjoisen mantereen kuninkaista polveutuvat suoraan heistä. Sukupolvien vaihtuessa Auringon kansa sulautui ihmisiin. Oli kuitenkin niitä, jotka säilyttivät kaipuunsa Äiti Auringon luo, mutta koska heidän suonissaan virtasi enemmän ihmisverta, eivät he kyenneet tunnettaan selittämään. Joukko, joka kerran oli asunut Äiti Auringon luona, oli nyt hajaantunut laajalle ja poissa. Äiti Auringon luona syntyivät ja näkivät päivänsä pään lukemattomat Feidlimidin jälkeläiset, joista yksi oli nouseva ylitse muiden ei voimassa eikä viisaudessa vaan tehtävässä, joka hänelle oli annettu. Maa oli nyt enimmäkseen ihmisten kansoittama. Pohjoisessa ihmiset asuivat suurissa muuritetuissa kaupungeissa ja etelässä hajanaisissa maalaiskylissä heimoittain. Peikot olivat jäädäkseen kiven sisään ja oppivat näkemään pimeässä ja takomisen taidon. Haltiat asuttivat metsiä ja vuoristoja, joihin ihmiset eivät uskaltautuneet, sillä muualla ei enää ollut heille tilaa. Äiti Aurinko murehti nähdessään, että hänen rakkaat kasvattinsa olivat kadonneet maan pinnalta eivätkä heidän jälkeläisensä enää muistaneet isiään. Ensimmäisistä oli Auringossa jäljellä vain Sadb Feidelin tytär ja hänen vanhempansa ja perheensä. Äiti Aurinko näki, että Ensimmäisten aika oli lopussa. Muille Maan lapsille, ihmisille, haltioille ja peikoille, oli annettu kullekin oma lahjansa, mutta Ensimmäiset olivat ehtineet sulautua muihin kansoihin ennen kuin heidän lahjansa olivat puhjenneet kukkaan. Äiti Aurinko surkutteli Feidlimidin kansaa. Hän sanoi Sadb Feidelin tyttärelle: ”Mene sinä ja kokoa kaikki Ensimmäisten jälkeläiset, jotka vielä sydämessään tuntevat minut, ja kokoa heidät yhdeksi kansaksi ja johda maahan, jonka Maa osoittaa teille.” Mutta Sëra Feidelin vaimo sanoi silloin: ”Oi Äiti, eikö ole siinä jo tarpeeksi, että Feidlimidin Lapset lähetettiin Maahan, mikä koitui heidän katoamiseksi? Eikö Sinulla tule meitä ikävä, jos lähdemme pois? Silloinhan Maan lahja mitätöityy.” ”Sëra Ammonin tytär, annan Sadb Feidelin tyttärelle lahjan, jota hän kantaa siihen asti, että hänen tehtävänsä täyttyy. Hän saa pitkän iän, pidemmän kuin yksikään Ensimmäisistä, ja niin myös hänen tuleva kansansa saa näön tunnistaa Feidlimidin viimeisen vesan, kun he näkevät hänet. (KESKEN)